“நானும் பிதாவும் ஒன்றாயிருக்கிறோம்” (10:22-42)

மகா அலெக்சாந்தர் தனது குறுகிய ஆனால் கிளர்ச்சியூட்டும் வாழ்வில், அறியப்பட்டிருந்த உலகின் பெரும்பகுதியை வெற்றி கொண்டார். அவர் கி.மு. 323ல் தம் முப்பத்து மூன்றாவது வயதில் இறந்த பொழுது, தனது பேரரசைத் தனது நம்பிக்கைக்குரிய தளபதிகளிடம் விட்டுச் சென்றார். அவர்களில் ஒருவரான முதலாம் செல்யூக்கஸ் என்பவர் சீரியாவை ஆட்சி செய்பவராகி, செல்யூக்கஸின் அரச பரம்பரையைத் தோற்றுவித்தார். பல ஆண்டுகளுக்குப் பின்பு, அவரது சந்ததிகளில் ஒருவரான அந்தியோகஸ் எபிபெனேஸ் என்பவர் அதிகாரத்திற்கு வந்து, எகிப்தின் மீது படையெடுத்ததன் மூலம் தனது ஆட்சிப் பகுதியை விரிவாக்கத் தொடங்கினார். எகிப்தில் அவர் வெற்றிகரமாக ஆட்சியை நிறுவிய பிறகு, கி.மு. 169ல் அவர் எருசலேமுக்கு எதிராகப் படையெடுத்துச் சென்றார். அங்கு அவர் வந்து சேர்ந்த பொழுது, பரிசுத்த ஸ்தலத்திற்குள் நுழைந்து, மதிப்புள்ள பொருள் ஒவ்வொன்றையும் அங்கிருந்து எடுத்துச் சென்றார்.[1]

இருப்பினும் யூதருடைய ஆலயத்தைக் கொள்ளையிட்டது மட்டும் அந்தியோகஸ் எபிபெனேஸைத் திருப்திப்படுத்தவில்லை. அவர் தமது பேரரசில் இருந்த மக்கள் யாவரும் தங்கள் தனிப்பட்ட பழக்கவழக்கங்கள் மற்றும் மதங்கள் ஆகியவற்றை விட்டுவிட்டு, கிரேக்க மொழிபேசி, கிரேக்கப் பழக்கவழக்கங்களைக் கடைப்பிடித்து, கிரேக்க மதத்தை நடைமுறைப்படுத்தி இவைகளினால் ஒன்றுபட்ட மக்களாக வேண்டும் என்று வலியுறுத்துவதைச் செயல்முறையாக்கினார்.[2] இதை நிறைவேற்றுவதற்காக, அவர் யூதர்கள் தங்கள் தேவனுக்குப் பலியிடுதலை, தங்கள் மகன்களுக்கு விருத்தசேதனம் செய்தலை மற்றும் ஓய்வுநாளை ஆசரிப்பதை நிறுத்த வேண்டும் என்று கட்டளையிட்டார். தேவாலயத்தில் இருந்த பலிபீடத்தில் பன்றியைப் பலியிட்டதன் மூலம் அந்தப் பலிபீடம் தீட்டுப்படுத்தப்பட்டது (அசுத்தமான விலங்குகளை யூதர்கள் ஒருக்காலும் தேவனுக்குப் பலி செலுத்தியதில்லை), மற்றும் கண்டறியப்பட்ட நியாயப் பிரமாணப் புத்தகங்கள் எரிக்கப்பட்டன.[3] இது இஸ்ரவேலின் வரலாற்றில் நிச்சயமாகவே இருளான நேரங்களில் ஒன்றாயிருந்தது:

> அந்தக் கட்டளையின்படியாக, தங்கள் பிள்ளைகளுக்கு விருத்த

> சேதனம் செய்வித்திருந்த தாய்மார்களையும், அவர்களின் குடும்பங்களையும் மற்றும் அப்பிள்ளைகளுக்கு விருத்தசேதனம் செய்தவர்களையும் அவர்கள் மரணத்திற்குட்படுத்தினார்கள்; குழந்தைகளை அவர்களின் தாய்மார்களின் கழுத்திலேயே தூக்கிலிட்டனர். ஆனால் இஸ்ரவேலில் பலர் உறுதியாக நின்று, அசுத்தமான உணவைப் புசிப்பதில்லை என்று தங்கள் இருதயங்களில் தீர்மானம் செய்து கொண்டனர். உணவினால் அசுத்தப்படுதல் அல்லது பரிசுத்த உடன்படிக்கையைத் தீட்டாக்குதல் என்பதைக்காட்டிலும் மரிப்பதை அவர்கள் தேர்ந்து கொள்ளத் தயாராய் இருந்தனர்; மற்றும் அவர்கள் மரித்தனர். இஸ்ரவேலின் மீது மாபெரும் கோபம் வந்தது.[4]

"உறுதியாய் நின்ற" யூதர்களின் மத்தத்தியாஸ் என்ற பெயர் கொண்ட ஒரு ஆசாரியரும் இருந்தார். அவரும் அவரது ஐந்து மகன்களும் அந்தியோகஸ் எபிபெனேஸின் கட்டளைகளுக்கு எதிர்த்து நின்று, மலைகளுக்கு ஓடிப் போகும்படியாக நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டார்கள். விரைவிலேயே, நாடெங்கிலும் இருந்து மக்கள் இவர்களுடன் சேர்ந்து கொண்டு சீரியர்களுடன் போரிடத் தயாராயினர். கி.மு. 167ல் மத்தத்தியாஸ் மரித்த பொழுது, அவரது மகனான யூதாஸ் மகாபேயுஸ் என்பவர் அந்தப் புரட்சியின் தலைவரானார். அவருடைய தலைமைத்துவத்தின் கீழ் யூதர்கள் சில ஆரம்பப் பின் அமைப்புகளை வெற்றி கொண்டு, சீரியர்களை நிலைகுலையச் செய்து தங்கள் நாட்டையும் தங்கள் தேவாலயத்தையும் மீண்டும் உரிமையாக்கிக் கொண்டனர். சீரியர்களை எருசலேமில் இருந்து துரத்தியதில் அவர்கள் கடைசியாக வெற்றியடைந்த பொழுது, அந்தியோகஸ் எபிபெனேஸினால் தீட்டுப்படுத்தப்பட்டிருந்த தேவாலயத்தைச் சுத்திகரித்தல் என்பதுதான் அவர்களுடைய முதல் நிலைப் பணியாய் இருந்தது. "யூதாவும் அவருடைய சகோதரர்களும், 'நம் பகைவர்கள் முறியடிக்கப்பட்டார்கள்; இப்போது நாம் புறப்பட்டுப் போய்த் திருஉறைவிடத்தைத் தூய்மைப்படுத்தி மீண்டும் தேவனுக்கு அர்ப்பணிப்போம்' என்றார்கள்."[5] தேவாலயத்தைச் சுத்திகரித்தலும், மறுஅர்ப்பணிப்பும் முடிவடைந்த பொழுது, யூதாவும் அவருடைய சகோதரர்களும், மக்கள் எட்டு நாட்கள் அளவாக ஒவ்வொரு ஆண்டிலும் ஆலய அர்ப்பணிப்பு பற்றிய கொண்டாட்டத்தை நடத்த வேண்டும் என்று முடிவு செய்தனர். இந்த அர்ப்பணிப்புப் பண்டிகையானது இஸ்ரவேலர்கள் அவர்களின் விடுதலையை கொண்டாடவும், மற்றும் தேவனுடைய ஆலயமும் பலிபீடமும் அர்ப்பணிக்கப்பட்டதை நினைவுகூரவும் ஏற்ற காலமாக ஆயிற்று. இன்றைய நாட்களில் யூத மக்களிடத்தில் இந்தப் பண்டிகையானது ஹானுக்கா என்று அறியப்பட்டுள்ளது.

அர்ப்பணிப்பின் முதல் பண்டிகைக்குச் சுமார் இருநூறு ஆண்டுகளுக்குப் பின்பு, இந்தப் பண்டிகையில் கலந்துகொள்வதற்காக இயேசு எருசலேம் தேவாலயத்திற்கு வந்தார். அந்த வேளையில் அவர் தாம் யார் என்பதைப் பற்றியும் தாம் எதற்காக வந்தார் என்பதைப் பற்றியும் தைரியமாய்ப் பேசினார். யோவான் 10ன் முதலாம் பாகத்தில் உண்மையாயிருந்தது போலவே, இயேசு அதிகமாகப் பேச பேச, சூழ்நிலையும் மோசமாக மாறிக்

கொண்டு வந்தது. அவர் தம் உரையைக் கேட்டவர்கள் தம்மைப் பற்றி ஒரு முடிவெடுக்க வேண்டும் என்று தொடர்ந்து வலியுறுத்திக் கொண்டிருந்தார். சிலர் அவரில் விசுவாசமாய் இருந்தனர், மற்றவர்களோ - முக்கியமாக யூதத் தலைவர்கள் - விசுவாசம் கொள்ளவில்லை, ஆனால் அவர் பேசிய ஒவ்வொரு வார்த்தைக்காகவும் அவர்கள் இன்னும் அதிகம் அதிகமாய்க் கோபமடைந்தனர். 10:22-42 என்ற இந்த வசனப் பகுதியில் யோவான் பதிவு செய்துள்ள நேரடி மோதல்களில், இயேசுவின் எதிராளிகளால் மேற்கொள்ளப்பட்ட மூன்று பயமுறுத்தும் செயல்பாடுகளும் மற்றும் அவர்களுக்கு அவருடைய பதில்செயலும் உள்ளடங்கியிருந்தன.

அவர்கள் அவரைச் சூழ்ந்துகொண்டனர் *(10:22-30)*

சாலொமோனின் மண்டபம் என்று அறியப்பட்ட தேவாலயப் பகுதியில் இயேசு உலாவிக் கொண்டிருக்கையில், "யூதர்கள் அவரைச் சூழ்ந்துகொண்டனர்" (10:24). இது தமிழில் சிறந்த முறையில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. ஆங்கிலத்தில் "gathered around" என்றுள்ளதற்கான கிரேக்க வார்த்தையானது புதிய ஏற்பாட்டில் நான்கு முறை மட்டுமே காணப்படுகின்றது.[6] அவற்றில் இருமுறைகள், அவ்வார்த்தையானது மதில்களுள்ள ஒரு நகரை படையொன்று ஊடுருவி, கைப்பற்றுவதை விவரிக்கப் பயன்படுத்தப்படுகின்றது. இயேசுவின் யூத எதிர்ப்பாளர்கள் அவரது எலும்பிலிருந்து சதையைக் கொத்தியெடுக்கத் திட்டமிட்ட கழுகுகளைப் போல் அவரைச் சூழ்ந்து கொண்டு நின்றனர். இது நண்பர்களின் மகிழ்ச்சி தரும் கூட்டமாயிருந்ததில்லை; இது அவருடைய மிக மோசமான எதிரிகளின் பயமூட்டும் கூட்டமாயிருந்தது!

விசுவாசமற்ற யூதத் தலைவர்கள் இயேசுவிடம் அவர் கிறிஸ்துவா அல்லவா என்று கூறும்படி வலியுறுத்தினார்கள். அவர்கள் அவரைச் சூழ்ந்து கொண்டு, ''எது வரைக்கும் எங்கள் ஆத்துமாவுக்குச் சந்தேகம் உண்டாக்குகிறீர்? நீர் கிறிஸ்துவானால் எங்களுக்குத் தெளிவாய்ச் சொல்லும்'' என்றார்கள்[7] (10:24). இயேசுவுக்கும் அவரை அழிக்க விரும்பியவர்களுக்கும் இடையில் இருந்த இந்த நெருக்கடியானது தொடர்ந்து வளர்ந்தது.

அவர்களது கேள்விக்கு இயேசு நேரடியாக பதில் அளித்திருக்க வேண்டும் என்பது போல முதல் பார்வையில் இக்கேள்வி காணப்படலாம். இருப்பினும் சில கேள்விகளுக்கு "ஆம்" அல்லது "இல்லை" என்று மட்டும் பதில் அளித்து விட முடியாது. அவர்களின் கேள்வியானது, "நீங்கள் பொய் கூறுவதை நிறுத்தி விட்டீர்களா?'' என்று யாரிடமாவது கேட்பதைப் போன்றதாகவே இருந்தது. நீங்கள் இதற்கு "ஆம்" என்று பதில் அளித்தால், இதற்கு முன்பு நீங்கள் பொய் கூறிக் கொண்டிருந்ததாக ஒத்துக் கொள்கின்றீர்கள் என்று அர்த்தமாகி விடும். நீங்கள் இதற்கு "இல்லை" என்று பதில் அளித்தால், நீங்கள் தொடர்ந்து பொய் கூறிக் கொண்டிருப்பதாகத் தோன்றும்! இப்படிப்பட்ட கேள்விக்கு "ஆம்" அல்லது "இல்லை" என்பதைக்

காட்டிலும் முழுமையான விளக்கத்துடன் பதில் அளிக்கப்பட வேண்டும். இயேசுவின் நாட்களில் மக்கள், "கிறிஸ்து" எப்படியிருப்பார் என்பதற்கு வித்தியாசப்பட்ட புரிந்து கொள்ளுதலைக் கொண்டிருந்தனர். இயேசு, "ஆம், நானே கிறிஸ்துவாயிருக்கிறேன்" என்று கூறியிருந்தால், கிறிஸ்து என்பவர் தாவீது அல்லது சாலொமோன் போல வல்லமை நிறைந்த, பூமிக்குரிய அரசராக இருப்பார் என்று எதிர்பார்த்திருந்த அம்மக்களால் மிகப் பயங்கரமான வகையில் தவறாகப் புரிந்து கொள்ளப்பட்டிருப்பார். அவர் "இல்லை" என்று கூறியிருந்தால், அவர் தம்மைப் பற்றிய சத்தியத்தைத் தாமே மறுத்தவர் ஆகி விடுவார். இப்படிப்பட்ட ஒரு இக்கட்டான சூழ்நிலை தமக்கு முன் வைக்கப்பட்ட சூழ்நிலையில் இயேசு, தமது எதிராளிகள் தமக்கு எதிராய்ப் பயன்படுத்த எவ்விஷயத்தையும் தராமல் உண்மையாகவே தேவனைத் தேடுபவர்கள் புரிந்து கொள்ளக்கூடிய ஒரு கூற்றினால் பதில் அளித்தார். இதற்கு முன்பு யோவான் 10ல் இயேசு மேய்ப்பன் மற்றும் அவனது ஆடுகள் என்ற உருவகத்தைப் பயன்படுத்தியது போல, இவ்விடத்திலும் அவர், "என் ஆடுகள் என் சத்தத்திற்குச் செவி கொடுக்கிறது; நான் அவைகளை அறிந்திருக்கிறேன், அவைகள் எனக்குப் பின் செல்லுகிறது" (10:27) என்று உரைத்தார்.

வேறொரு இடத்தில் இயேசு, மக்கள் உண்மையாகவே "கேட்டு, தேடி மற்றும் தட்டி"னால் அவர்கள் "பெறுவார்கள், காண்பார்கள் மற்றும் விசுவாசத்திற்கான கதவு திறக்கப்படும்" (மத்தேயு 7:7, 8) என்று கூறியிருந்தார். விசுவாசத்திற்குப் புத்தி கூர்மை அவசியமாகின்றது, ஆனால் புத்தி கூர்மையைக் காட்டிலும் அதிகமானவைகளும் அதற்கு அவசிய மாகின்றது. விசுவாச மேம்பாட்டிற்குத் திறந்த இருதயமும் கீழ்ப்படிதலுக் கான விருப்பமும் மிகவும் இன்றியமையாதவைகளாக உள்ளன.

அடுத்ததாக, விமர்சிக்கின்ற மற்றும் கோபம் கொண்ட யூதத் தலைவர்களால் சூழப்பட்டிருந்த இயேசு, அவர்களை இன்னும் அதிக கோபமூட்டும் வகையில் சிலவற்றைக் கூறினார். அவர், "நானும் பிதாவும் ஒன்றாயிருக்கிறோம்" (10:30) என்று அறிவித்தார். இவ்வசனத்தில் "ஒன்று" என்பது நேரடியாவே "ஒன்றான விஷயம்" என்ற அர்த்தம் தருவதாகவே உள்ளது,[8] இது இயேசுவும் பிதாவும் ஒருமைப்பாட்டுடன் இருந்தனர் என்று சுட்டிக்காட்டுகின்றது. இயேசு தாம் தேவகுமாரனாகவே இருப்பதாக உரிமைகோரி, தம்முடைய தெய்வீகத்துவத்தைக் குறித்து ஒரு தைரியமான கூற்றை மீண்டும் கூறினார். இயேசு தம்முடைய எதிரிகளால் சூழப் பட்டிருந்தாலும், தம்முடைய அடையாளம் பற்றிய இந்த முக்கியமான சத்தியத்தினின்று பின்வாங்கிச் செல்ல மறுத்து விட்டார்.

அவர்கள் கற்களை எடுத்துக் கொண்டனர் (10:31-38)

இயேசு, தாமும் பிதாவும் ஒன்றாயிருப்பதாகக் கூறிய அவருடைய உரிமைகோருதலானது யூதத்தலைவர்களால் தாங்கக் கூடாததாக இருந்தது. அவர்கள் கற்களை எடுத்துக் கொண்டனர் (10:31), ஏனெனில் அவரை

தேவாலயத்திலேயே கல்லெறியப் போதுமான அளவு அவர்கள் தீவிர கோபம் கொண்டனர்! இயேசுவின் வார்த்தைகளில் தேவதூஷணம் இருந்தது என்று நம்பிய அவர்கள், தாங்கள் செய்யவிருந்த செயலினால் தங்களை நியாயப்படுத்த முடியும் என்று நம்பினார்கள். இயேசுவோ, தம்மீது குற்றம் சாட்டுபவர்களின் கைகளில் கற்கள் இருந்த சூழ்நிலையிலும், தாம் தேவனுடைய குமாரன் என்ற தம்முடைய உரிமைகோருதல்களின் சத்தியத்தை நிலைநாட்டத் தொடர்ந்தார்.

போராட்டம் உச்சத்திற்கு வந்த வேளையில், இயேசு தம்முடைய எதிராளிகளிடத்தில், "நான் என் பிதாவினாலே அநேக நற்கிரியைகளை உங்களுக்குக் காண்பித்தேன், அவைகளில் எந்தக் கிரியையினிமித்தம் என் மேல் கல்லெறிகிறீர்கள்?" (10:32) என்று கேட்டார். அவரது செயல்களினிமித்தம் அல்ல, ஆனால் தேவ தூஷணத்தினிமித்தமே அவரைக் கொல்லப் போவதாக அவர்கள் பதில் அளித்தார்கள். இயேசு கூறியதன் செயல் தாக்கத்தையாவது யூதத் தலைவர்கள் புரிந்து கொண்டிருந்தனர். அவர்கள், "... நீ மனுஷனாயிருக்க, உன்னைத் தேவன் என்று சொல்லி ..." (10:33) என்றனர். இயேசு வெறும் மனிதராக மட்டுமே இருந்திருந்தால், அவர்கள் கூறியது உண்மையாய் இருந்திருக்கும். இருப்பினும், தேவனுடைய குமாரன் என்ற வகையில் அவர் இந்த உரிமைகோருதல்களை ஏற்படுத்த சகல உரிமையும் காரணமும் கொண்டிருந்தார்.

இயேசு, "நீங்கள் தேவர்களாயிருக்கிறீர்கள்" என்று சங்கீதக்காரர் எழுதியுள்ள சங்கீதம் 82:6 வசனத்தைக் கொண்டு அறைகூவல் விட்டதின் மூலம் தம்முடைய எதிர்ப்பாளர்களை எதிர்கொண்டார். வேத வசனங்கள் முன்பு இருந்தவர்களைப் பற்றிக் கூறியது என்றால், அதே மொழிநடையைப் பயன்படுத்துவதற்காகத் தம்மீது குற்றம் சுமத்த முடியாதென்று அவர் வாதிட்டார். அவர் தாம் "பிதாவினால் பரிசுத்தமாக்கப்பட்டு, உலகத்தில் அனுப்பப்பட்டும் இருக்கிறவர்" (10:36) என்று தானே அறிவித்தார்!

இயேசு தம்மைப் பற்றிய சத்தியத்தை அறிவிப்பதில் சற்றும் தணியாத தாகமுள்ளவராயிருந்தார் என்று யோவான் முன்னிலைப்படுத்தினார். மக்கள் ஏற்கனவே தீவிரமான கோபமுற்று, தங்கள் கைகளில் கற்களுடன் இன்னமும் நின்று கொண்டிருந்தாலும், இயேசு தொடர்ந்து தம்முடைய கருத்தை வலியுறுத்திக் கொண்டிருந்தார். அவர்கள் அவருடைய செயல்களை காண வேண்டுமென்றும், அவைகள் அவருடைய பிதாவின் செயல்களைப் போன்று இருந்தனவா அல்லவா என்று நோக்குமாறும் அவர்களிடத்தில் கூறினார். அவர் தமது பிதாவின் செயல்களைச் செய்து கொண்டிருந்ததால், "பிதா என்னிலும் நான் அவரிலும் இருக்கிறதை நீங்கள் அறிந்து விசுவாசிக்கும்படி" (10:38) என்று கூறிய பொழுது அவர்கள் தம்மை விசுவாசிக்க வேண்டும் என்பதைத் தொடர்ந்து வலியுறுத்தினார். அந்த நாளில் தேவாலயத்தின் அருகில் நின்று கொண்டிருந்த யாவருக்கும் இதன் அர்த்தமானது தெளிவானதாகவே இருந்தது; மீண்டுமாக இயேசு தம்மைத் தேவனுடைய குமாரன் என்று உரிமைகோரினார்! கூட்டத்தினரால் தாம் கல்லெறியப்படுவோம் என்ற அச்சுறுத்தல் கூட அவர், தம்மைப் பற்றிய சத்தியத்தைப் போதிப்பதைத் தடை செய்ய முடியாததாயிருந்தது.

அவர்கள் மறுபடியும் அவரைப் பிடிக்கத் தேடினார்கள் (10:39-42)

இயேசுவின் எதிராளிகள் அவரைப் பிடிக்க முயற்சி செய்தனர், ஆனால் அவர்களின் கைக்குத் தப்பிய அவர் யூதத் தலைவர்களுடன் நடந்த இன்னொரு போராட்டத்தில் ''வெற்றியாளராக'' ஆனார். இயேசு தம்முடைய ஜீவனைத் தமது எதிராளிகள் தம்மிடமிருந்து பறித்துக் கொள்ள முடியும் என்றெண்ணிய வேளையில் அல்ல ஆனால் தமது சொந்த வேளையிலேயே ஒப்புக் கொடுப்பார் என்பதை அவர் செயல் விளக்கப் படுத்தத் தொடர்ந்தார் (10:17, 18). அவர் எப்படித் தப்பிச் சென்றார் என்று நமக்குக் கூறப்படுவதில்லை, ஆனால் எவ்வாறோ அவர் "அவர்கள் கைக்குத் தப்பி"ச் (10:39) சென்றார்.

தேவாலயத்தில் இவ்விதமான எதிர் நிற்றலுக்குப் பிறகு, இயேசு யோர்தான் நதியைக் கடந்து, இதற்கு முன்பு யோவான் தனது வல்லமை நிறைந்த பிரசங்க ஊழியத்தை நிகழ்த்தியிருந்த பகுதியினுள் சென்றார். இந்த வேளையில் எருசலேமில் இயேசுவின் வெளியரங்கமான ஊழியமானது பெரும்பாலும் நிறைவுற்றிருந்தது. அவரது உரிமைகோருதல்கள் முன் வைக்கப்பட்டு, யுத்தக்கோடுகள் வரையப்பட்டிருந்தன. இயேசுவைக் குறித்து மக்கள் ஆழமாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தனர். சிலருக்கு அவர் தேவனுடைய குமாரனாயிருந்தார், மற்றும் சிலருக்கு அவர் நரகத்திலிருந்து வந்த பிசாசாகக் காணப்பட்டார்.

யோர்தானில் மக்கள் பலர் அவரிடம் வந்தார்கள். இது அவர்களின் பகுதியில் விசுவாசத்தின் செயல்பாடாக இருந்தது. அவர்கள், "யோவான் ஒரு அற்புதத்தையும் செய்யவில்லை; ஆகிலும் இவரைக் குறித்து யோவான் சொன்னதெல்லாம் மெய்யாயிருக்கிறது" (10:41) என்றார்கள். பல அற்புத அடையாளங்கள் செய்திருந்த இயேசுவுக்கு நேரெதிரான வகையில் யோவான் எந்த அடையாளத்தையும் செய்திருந்ததில்லை என்பதை அவர்களின் வார்த்தைகள் மறைமுகமாய் உணர்த்தின. "அடையாளம்" என்பதற்கு யோவான் பயன்படுத்தும் விசேஷித்த வார்த்தையானது முதன்முறையாக அதிகாரம் 10ல் வசனம் 41ல் குறிப்பிடத்தக்க வகையில் தோன்றுகின்றது. இவ்வதிகாரத்தின் முற்பகுதியில் இயேசுவின் அற்புதங்கள், ''கிரியைகள்'' என்று மட்டுமே அழைக்கப்பட்டிருந்தன, ஏனென்றால் அவைகளைக் கண்டிருந்தவர்களின் இருதயங்களில் அவை விசுவாசத்தை உண்டாக்கியிருந்ததில்லை. இருப்பினும், இயேசுவின் மீதுள்ள விசுவாசமானது விவரிக்கப்படும் வசனம் 41ல் "அற்புதம்" என்ற வார்த்தை மீண்டும் தோற்றமளிக்கின்றது.

''அவ்விடத்திலே அநேகர் விசுவாசமுள்ளவர்களானார்கள்'' (10:42) என்பதே அதிகாரம் 10ன் அனைத்து நிகழ்ச்சிகளினுடைய முடிவுரையாக உள்ளது. திருமணமாகி ஐம்பதாண்டு காலம் வாழ்ந்திருக்கின்ற மணமக்கள் தங்கள் வாழ்வுக் காலத்தைப் பின்னோக்கிப் பார்த்து "நான் உன்னை நேசிக்கிறேன்'' என்ற வார்த்தைகளின் மாறுபட்ட அர்த்தத்தை ஒன்றிணைந்து நினைவுகூருவது போலவே, யோவான் சுவிசேஷத்தை

வாசிக்கின்றவரும், இயேசுவின் வரலாறு விரித்துரைக்கப்படுகையில் "அநேகர் விசுவாசித்து" என்ற வார்த்தையானது மாறுபட்ட அர்த்தங்களைக் கொண்டிருக்க முடியும் என்று உணர்ந்தறிகின்றார்.

யோவான் சுவிசேஷத்தின் இந்தப் பகுதி வரையிலும், இயேசுவில் விசுவாசம் கொண்டிருந்தவர்கள், இயேசுதான் தேவனுடைய குமாரனாகிய கிறிஸ்து என்பதே உண்மையான விசுவாசத்தின் பொருள் என்பதைப் புரிந்து கொண்டிருந்தனர். மேலும் அவர்கள், அவ்விசுவாசத்திற்கு, போராட்டம், பிரிவினை மற்றும் மரணம் உண்டாகும் பயம் ஆகியவை கூட விலையாக உள்ளன என்பதையும் புரிந்து கொண்டார்கள். இந்த அதிகாரத்தின் கடைசியில் அவர்கள் இவ்விதமாய் ஒதுக்கப்பட்டவர்களின் கூட்டத்துடன் தாங்கள் விசுவாசித்திருந்த அவரைப் பின்பற்றும்படி வனாந்தரப் பகுதிக்குக் கூட்டமாய்ச் சென்றிருந்தார்கள் என்பதை நாம் காண்கிறோம்.

விசுவாசமானது எவ்வளவு விலை உயர்ந்ததாக இருக்கக் கூடும் என்பதைப் பற்றி யோவான் ஒரு கடினமான செய்தியை முன் வைத்திருந்தாலும், அதே வேளையில் அவருடைய செய்தியானது ஊக்குவிக்கின்ற செய்தியாகவும் உள்ளது. நாம் கிறிஸ்துவில் விசுவாசிகள் என்ற வகையில் எதிர்க்கப்படுவோம் என்று புரிந்து கொள்ள வேண்டும் என அவர் விரும்பினார். இருப்பினும் எதிர்ப்பு என்பது நம்மைத் திகைப்படையச் செய்யவோ அல்லது நமது ஆவிகளை முறித்து போடச் செய்யவோ கூடாது. மேலும், இயேசுவின் எடுத்துக்காட்டானது - நாம் துன்புறுத்தப்பட்டாலும் கூட - நாம் விசுவாசிக்கும் சத்தியத்தில் உறுதியாக நிலைநிற்பதற்கானதாக உள்ளது. சத்தியத்தைப் பேசுதல் என்பதே வன்மையான எதிர்ப்புக்கு அவருடைய சீரான பதிலாயிருந்தது, மற்றும் நாமும் அதையே செய்ய வேண்டும்.

முடிவுரை

இந்த நிகழ்ச்சி முழுவதும் அர்ப்பணிப்பு விழாவின் போது நடைபெற்றது. தேவன் தம்முடைய மக்களை விடுவித்ததை ஆசரிக்கும் இந்த விழாவில் இயேசு தோன்றிய பொழுது, மக்கள் அவரை முரண்பாடான வகையில், பொல்லாங்குள்ள தேவதூஷணம் கூறுபவர் என்ற வகையில் நடத்தினார்கள். யூதத் தலைவர்கள் அவரை அபாயமான மனிதர் என்றும் கொடிய மத எதிர்ப்பாளர் என்றும் கண்ணோக்கினார்கள். இயேசு உண்மையான விடுதலையை (மக்களுக்கு) அளிப்பதற்காக விரைவிலேயே சிலுவையினிடத்தில் செல்லவிருந்ததை அவர்கள் அறிந்துணரவில்லை. தமது மக்களின் சுத்திகரிப்பிற்காக - மிருகங்களின் இரத்தத்தை அல்ல ஆனால் - தம்முடைய சொந்த இரத்தத்தையே அவர் சிந்தப் போகிறார் என்பதை அவர்கள் உணர்ந்தறியாமல் இருந்தார்கள். பாவமற்ற, மாசற்ற தேவஆட்டுக்குட்டியையே தாங்கள் அந்த நாளில் கொல்ல முயற்சி செய்த உண்மையை அவர்கள் மதித்துணரவில்லை. இன்றைய நாட்களில், நாம் நிற்குமிடத்திலிருந்து நாம் இந்த உண்மைகளைக் காண முடியும், மற்றும் இவைகளே சுவிசேஷத்தின் முக்கிய பகுதியாக உள்ளன என்பதை அறியவும் முடியும்!

குறிப்புகள்

[1]1 மகாபேயர் 1:21. மகாபேயரின் புத்தகங்கள் என்ற இரு நூல்கள் தள்ளுபடி ஆகமங்களின் அட்டவணையில் உள்ளவையாகும். இவை கி.மு. சுமார் 100ம் ஆண்டின் போது எழுதப்பட்டன, இவற்றில் பழைய மற்றும் புதிய ஏற்பாடுகளுக்கு இடைப்பட்ட காலத்தில் நடந்த வரலாற்று நிகழ்வுகள் பற்றிய விபரங்கள் அடங்கியுள்ளன. இவ்விரு நூல்களுமே, கி.மு. 166-40ல் பலஸ்தீனத்தில் யூதத் துவத்தை அடக்குவதற்கு செய்யப்பட்ட முயற்சிகளையும், விடுதலைக்காக யூதர்கள் செய்த போராட்டத்தையும் பற்றிய முக்கிய கவனம் கொண்டவைகளாய் உள்ளன. [2]1 மகாபேயர் 1:41. [3]1 மகாபேயர் 1:56. [4]1 மகாபேயர் 1:60-64. [5]1 மகாபேயர் 4:36. [6]லூக்கா 21:20; யோவா. 10:24; அப். 14:20; எபி. 11:30. [7]மூல மொழியிலும், ஆங்கிலத்தில் "kept asking" என்ற மொழிபெயர்ப்பிலும் இவ்விடத்தில் எச்சவினையின் கருத்து காணப்படுகின்றது. [8]கிரேக்க வசனத்தில் இவ்விடத்தில் பால்பண்பு நடுவுநிலையானதாக உள்ளது. [9]10:25, 32, 38ல் கிரேக்க மொழியில் *ergon* என்ற வார்த்தை பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. "யோவான், 1" இதழில் "அடையாளங்கள்" என்பதன் மீதான கலந்துரையாடலைக் காணவும்.